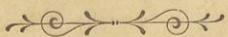

Pomen proglašenja svetnikov.

Govoril
v proslavo blaženega **Frančiška Klé**
dne 21. aprila 1901 v Ljubljani.
J. Verhove S. J.

V Ljubljani, 1901.

Tiskala Katoliška Tiskarna.

GS I 775365

~~4683~~

202009129

Hvalite Boga v njegovih svetnikih. *)

Ps. 150, 1.

Bog je svojo moč in svojo modrost že v stvarjenju razodel. *Od stvarjenja sveta sem se po tem, kar je stvarjenega, spozna njegova večna moč in božanstvo.* (Rim. 1, 20.) Kdor le hoče, spozna in vidi, in mora spoznati in videti mogočnost in modrost božjo; mora Boga hvaliti in častiti. Zato ne bom govoril o tem, kako je Bog mogočen, ki je vse vstvaril; in kako je moder, ki vse vlada in vodi k svojemu namenjenemu cilju: vse od najmanjše bilke do veličastnih dreves, od najmanjše živalice, ki se le s povekšalnim steklom more videti, do največjih zverin. — Premišljevati hočemo globočino bogastva modrosti in znanja božjega pri poklicu izvoljenih, pridelitvi milosti: govoriti hočem o nadnaravnih potih usmiljenja, o katerih piše sv. Pavel (Rim. 11, 33.), da so nerazumljiva in neizvedljiva za nas, o katerih moremo le toliko vedeti, kolikor nam je on razodel, ali nam še razodeva; razložiti in pojasniti vam hočem nekatera taka razodetja, da bi se pomnožila v nas ljubezen do svete cerkve in utrdilo upanje večnega zveličanja.

Akoravno so vsi ljudje nekako enaki, akoravno se mnogo govori o enakosti in enakopravnosti vseh ljudi, je vendar med njimi tudi razloček ne le v premoženju ali bogastvu, temveč tudi v drugih rečeh: po volji božji mora človek človeka voditi, človek človeku pomagati. To spoznajo tudi tisti, kateri mnogo govoré o enakopravnosti vseh ljudi; spoznajo, da mora imeti vsako društvo svojega predsednika ali vodjo. Še večji pa je razloček v nadnaravnih darovih. Bog sicer hoče, da bi bili vsi ljudje zveličani

Frančišek Klé (Clet), v čegar proslavo je bila pridiga govorjena, je bil rojen 19. avgusta 1748 v Grenoblu na Francoskem. 6. marca 1769 je stopil v misijonsko družbo sv. Vincencija Pavljanskega. 27. marca 1774 je bil posvečen za mašnika; 18. februarja 1820 na Kitajskem umorjen, 27. maja 1900 za blaženega proglašen in z njim še 76 drugih svetnikov,

in da bi prišli k spoznanju resnice (I. Tim. 2, 4.), vendar pa ne podeljuje vsem enakih milosti; vsakemu podeli toliko, da more biti zveličan, ali slehernemu, kakor hoče (1. Kor. 12, 11.), več ali manj. Vse je po svoji mnogoteri modrosti razložil in jim razna pota odkazal. Nekatere je oblagodarił in povikšal, nekatere izmed njih posvetil in sebi odločil. (Sir. 33, 11.) Kakor se je nekđaj to godilo, tako je tudi še zdaj, ker Bog se ne preminja: on je bil, on je in bo čudovit v svojih svetnikih. (Ps. 67, 36.) Kateri tukaj na zemlji sodelujejo z milostjo božjo, se bodo svetili kakor nebesna svetloba. (Dan. 12, 3.) Pravični se bodo svetili, kakor solnce (Mat. 13, 43.). Ali druga je svetloba solnca, druga svetloba lune, in druga svetloba zvezd: zvezda se namreč od zvezde razloči po svetlobi. (I. Kor. 15, 41.) Tako tudi svetniki niso vsi enaki. Ko pa se svetnikom čudimo in premišljujemo njih svetost, njih sveto življenje, moramo najprej Boga hvaliti, ki jim je podelil to svetost. Mi moramo pa tudi svetnike same hvaliti in častiti, kakor nas opominja sv. Duh: *Hvalimo sloveče može in naše očake v njih rodovinah*, pravi modri Sirah (44, 1.), ker je Gospod veliko slovečega storil po njih. Oni so bili hvaljeni in so si čast pridobili že v svojih dneh, ker so dajali z močjo svoje modrosti ljudstvu najsvetejše nauke. Sveti Pavel hvali njih vero in jih priporoča posnemati. (Hebr. 11.) Juda Makabejec je imel prikazen (II. 15, 12.); on je videl in spoznal, kako je veliki duhoven Onija tudi še po smrti veliko molil za svoje ljudstvo; in prerok Jeremija se mu je prikazal kot prijatelj ljudstva ter mu je dal meč zmage nad sovražniki. Sveta katoliška cerkev pa je od svojega začetka do zdaj učila in uči, da je dobro in koristno svetnike kot prijatelje božje častiti in na pomoč klicati. Ko mi svetnike hvalimo zavoljo njih zmage, pravi sv. zbor Tridentinski, prosimo tudi, da bi oni za nas v nebesih prosili, katerih se mi tukaj na zemlji spominjamo, da bi nam bilo po njih prošnjah podeljeno, kar sami ne moremo doseči.

Kateri pa so ti svetniki, katere moramo častiti in na pomoč klicati; ali so samo oni, katere nam sv. pismo imenuje, ali so tudi drugi? Mi verujemo eno sveto, katoliško in apostolsko cerkev in pravimo, da je katoliška cerkev sveta ne samo zato, ker je njen začetnik svet, ker ima svet nauk in svete zakramente, temveč tudi zato, ker je napeljevala in vodila, ker napeljuje in vodi in ker bo napeljevala in vodila svoje otroke k pravi svetosti; ker je imela, ker ima in bo imela prave svetnike med svojimi otroci. Ko bi v katoliški cerkvi ne bilo več svetnikov, bi ne bila

več tista sveta cerkev, katero je Jezus Kristus utemeljil. *Iz sadu se drevo spozna.* (Mat. 13, 33.) Ako na drevesu ni več nobenega dobrega sadu, tudi drevo ni več dobro; ako bi v katoliški cerkvi ne bilo več svetnikov, bi ne bila več sveta; premagala bi jo vrata peklena. Ali katoliška cerkev je sveta, vrata peklena je še niso premagala in je ne bodo premagala; tedaj mora še roditi in bo še rodila sad svetosti, prave svetnike. Sv. cerkev je skrivnostno telo Kristusovo, otroci sv. cerkve so skrivnostni udje telesa Jezusovega ter imajo ne le neizbrisljivo znamenje poklica k svetosti, temveč tudi seme in korenino svetosti v sebi. *Katerikoli ste v Kristusu krščeni, ste Kristusa oblekli,* piše sv. Pavel Kološanom (3, 27.), *in ste postali udje Kristusovi.* Kristus je glava vseh kristijanov. Ako je pa glava sveta, morajo biti tudi udje sveti; ako je Kristus svet, morajo biti tudi tisti sveti, ki so njega oblekli, z njim se odeli. — S ponosom moramo tedaj reči, da smo tudi mi po svetem krstu posvečeni, da imamo ne le znamenje sv. krsta, ampak tudi seme in korenino prave svetosti že v sebi ter upamo in moramo upati, da se bo to seme svetosti v nas s pomočjo božjo razvilo in do polne, Bogu prijetne svetosti dospelo, da bo korenina svetosti zelenela, cvetela in sad rodila. Le dvomiti o tem bi bilo že razžaljenje in nečast za glavo našo, Jezusa Kristusa. Upati moramo večno življenje in k zveličanju potrebne pomočke.

Res je sicer, da človek, dokler živi, *ne vé, ali je ljubezni ali srda vreden* (Prid. 9, 1.), *ne vé, ali bo stanovitven do konca ali ne,* ter mora s strahom in trepetom za svoje zveličanje delati (Filip. 2, 12.), vendar pa moramo ne le upati večno zveličanje in potrebnih pomočkov, temveč moramo tudi prepričani biti, da bodo mnogi dosegli ne le završeno popolnost, ampak da imajo tudi s pomočjo božjo postati pravi svetniki, pravi voditelji za druge, da bodo po milosti božji ne le s svojimi junaškimi deli in čednostmi drugim pot kazali, ampak tudi njim pomagali, da bodo vsem, kateri jih zaprosijo, takorekoč roko podali in pomagali. Postati imajo nekateri po volji in po poklicu božjem pravi svetniki, ne le prijatelji božji, ampak tudi pomočniki, zaščitniki in zagovorniki še živečim na zemlji. — Tako se spodobi katoliškemu kristijanu misliti o svoji cerkvi, tako pa tudi mora misliti in govoriti, kdor spozna in veruje, da je cerkev sveta. To mora biti zaključek iz premišljevanja o svetosti cerkve Kristusove.

Kdo pa so ti svetniki? To spoznati ali odločiti, dokler kdo živi, more le sam Bog; pa tudi po smrti ne morejo tega odločiti

poedini ljudje, to razsoditi more le nezmotljiva cerkev Jezus Kristus ni samo svoje cerkve postavil na skalo, da je peklenske moči ne bodo premagale; on ni samo *prosil za sv. Petra, da ne jenja njegova vera* (Luk. 22, 32.), temveč mu je izročil tudi vso svojo čredo, da pase njegova jagnjeta in njegove ovce, da jih hrani z besedo čiste resnice in vodi po gotovi poti zveličanja. — Človek je pa tako vstvarjen, da bolj zaupa očesu kakor pa ušesu, on lahko posnema to, kar vidi, pa se le težko odloči k temu, kar le sliši. Besede mičejo, zgledi pa vlečejo. Zato mora dober pastir duš ne le z besedo učiti, on mora tudi pokazati dejanje, katero imajo posnemati. Ko bi se v tem motil, ne bi bil dober pastir. To je tudi sv. cerkev dobro spoznala in je že od začetka skrbela za to, da se je zapisalo življenje in dejanje mučencev in drugih pobožnih ljudi. Sv. cerkev je take spise pregledala in ljudem brati priporočevala. Zdaj je za to izbran poseben odbor kardinalov ali papeževih pomočnikov, ki preiskujejo življenje tistih ljudi, kateri so na glasu svetosti umrli, ali se na njih priprošnje godijo čudeži, in bi jih ljudje radi častili in na pomoč klicali. Temu odboru papeževih pomočnikov se mora vse poslati, kar se o dotičniku vé; ta odbor preiskuje vse, ne samo to, ali je dotičnik vsaj po svojem spreobrnjenju resnično krščansko živel in pobožno umrl, ampak tudi, ali je imel in v dejanju junaško pokazal vse krščanske čednosti, posebno, ali je imel živo vero. Pri tej preiskavi ima eden od najodličnejših in najučenejših kardinalov to nalogo ali naročilo od sv. očeta, da ugovarja in zapreko dela, kolikor le more. Ako se mu na kak ugovor dovoljno ne odgovori, kaka zapreka do čistega ne pojasni, je vse daljno preiskovanje vstavljeno. Ko pa je preiskava srečno končana, ko se je na vse ugovore dovoljno odgovorilo in ko so se vse zapreke pojasnile, ko se je tako spoznalo, da je dotičnik imel vse čednosti, junaško po sv. veri živel in sveto umrl; v slučaju mučeništva, da je resnično kot mučenik umrl, rajši dal svoje življenje, kakor pa od vere odpadel ali kak greh storil, predloži odbor vse svoje preiskave sv. očetu, in še-le po njegovem potrjenju se preiskava proglasi, in dotičnik dobi naslov častivreden. S tem pa on še ni za svetnika proglašen, ne sme se očitno častiti in na pomoč klicati. Če ga pa nekateri poedini zasebno časté in v svojih potrebah z zaupanjem na pomoč kličejo, če jih on usliši ter jim tako pomaga, da se zgodijo pravi čudeži, in če se ti čudeži naznanijo že omejenemu odboru kardinalov, jih odbor preišče; in ko jih po vsem

ugovarjanju najde in spozna, da so bili pravi čudeži, in ko tudi sv. oče to sodbo kardinalov potrdi, bo dotičnik spoznan ali proglašen za blaženega, to se pravi: sv. cerkev dovoli, da se sme očitno v cerkvi častiti in na pomoč klicati, toda le še omejeno, le na odločenih krajih. Če se pa še dalje godé čudeži, katere odbor potrdi in za prave čudeže spozna, bo dotičnik spoznan in proglašen za svetnika. Sv. cerkev in v njenem imenu sv. oče kot glava cerkve, namestnik Kristusov na zemlji in naslednik sv. Petra, slovesno izreče, ne le da je dotičnik sveto živel, da morejo vsi kristijani posnemati njegove čednosti, temveč tudi, da je on zdaj poseben prijatelj božji v nebesih, in da je Bogu prijetno, nam pa koristno, njega častiti in na pomoč klicati.

Tedaj koga za svetnika proglasiti je mnogo več, kakor reči, da je zveličan. Bilo bi žalostno, ko ne bi bilo več zveličanih v nebesih, kakor le tisti, katere sv. cerkev za svetnike proglasi, in katere mi zdaj na altarju častimo. Za svetnike proglasiti koga, se pravi, slavno izreči, da je dotičnik poseben prijatelj božji, in da je Bogu prijetno, nam pa koristno, njega častiti in na pomoč klicati, kar je Bog sam to potrdil in sv. cerkev to proglasila.

Sv. cerkev, oziroma sv. oče, je pa v tem očitvidno nezmotljiv. Ako bi se v tem sv. cerkev motila, ne bi bila več sveta, ne bi več prav vodila svojih otrok k svetosti, in naslednik sv. Petra ne bi več pasel ovac in jagnjet črede Kristusove z dobro in zdravo pašo resnice. — Preiskava sama pa je tako natančna, tako ostra, da ji zagrizeni protivniki ne morejo ugovarjati, ali ji kake zmote dokazati. Stori se vse, kar le more človeški um in trud doseči, tako da nam ni treba samo verovati, mi moremo tudi dokazati, da je res tako.

Ko je tedaj sv. cerkev po vseh preiskavah blaženega Frančiška Kleja in njegove tovariše za blažene proglasila, spoznamo in verujemo, da so resnično blaženi, ne le zveličani v nebesih, ampak tudi naši pomočniki, in da je Bogu ljubo in prijetno, nam pa koristno, jih častiti in na pomoč klicati.

Pa poreče kdo: To je že vse tako resnično, ali čemu toliko truda in preiskav, čemu toliko stroškov, saj imamo že mnogo velikih svetnikov, katere častimo in kateri nam lahko pomagajo, ako le hočejo; zakaj proglasujejo še nove? Saj ne moremo vseh častiti! — Dragi moj, ki tako govoriš, položi le malo roko na srce, pa mi odkritosrčno povej, da li resnično častiš svetnike, ali

se jim priporočaj, ali jih na pomoč kličeš? Ali nisi večkrat še celó zapovedane službe božje zanemaril? Pa moj namen ni, da ti vest izprašujem; povej mi rajši, se li človek ne naveliča, ako ima vedno eno in isto opravilo, eno in isto, četudi dobro jed? Ali si ne želi včasih kake premembe? In glej! tako je tudi pri pobožnosti: s premembo se duša nekako oživi in na novo ogreje. — Posebni vzrok pa je, ker Bog sam to hoče. Bog je dal dotičniku svetost; Bog je čudeže storil, Bog je ljudi nagibal in nagnil k preiskavi, Bog sam probuja k pobožnosti in uslišuje prošnje novega zagovornika.

Akoravno pa se z našim češčenjem slava in čast svetnikom ne le na zemlji, ampak tudi v nebesih nekako povikša, se vendar bistveno ne premeni: vsi zveličani v nebesih imajo svoje največje veselje, svojo največjo srečo v tem, da Boga gledajo, in zato se s tem, da mi nove svetnike častimo, čast in slava starih nič ne zmanjša. Stari svetniki niso razžaljeni, oni se še le veselijo, ko vidijo, da se tudi njih nasledniki in mlajši sobratje časté, in da je Bog tudi njim nekatere posebne zadeve izročil. Nekateri ljudje pa tudi še vedno le stare svetnike častijo, za nove še ne vejo ne. In tudi tisti, ki zdaj nove častijo, se bodo pozneje zopet k starim nazaj obrnili in bodo v važnih potrebah vse, stare in nove svetnike na pomoč klicali. Pa mislim, da mi ni treba razlagati, kako se svetniki med seboj ne zavidajo, temveč se nad češčenjem enega tudi drugi veselé. Razložiti vam še hočem, kakšen poseben pomen ima za nas proglašenje svetnikov, kako korist imamo mi od tega.

Prva in največja korist je večja čast božja. S proglašenjem svetnikov se oživi in pomnoži služba božja; ker vse, kar se stori, vse preiskave, ves trud, vse slovesnosti, vse, kar se potroši, je le v čast božjo. Ko se svetniki časté, se časti sam Bog. *Resnično vam povem, pravi Jezus sam (Mat. 25, 40.), kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.* Ali svetniki mar niso njegovi bratje? In ko mi častimo svetnike, hvalimo in častimo Boga, kateri je dal tako moč ljudem. Ko sv. cerkev pričinja svoje molitve svetnikom na čast, vabi in kliče verne z besedami: *Pridite, počastimo in molimo kralja — apostolov, mučnikov, spoznovavcev, devic, kakor je svetnik ali kak apostol, ali mučenik, ali devica.*

Spodobi se tudi, da mi po svoji moči tiste spoštujemo in častimo tukaj na zemlji, katere je sam Bog v nebesih in na zemlji proslavil in počastil. Ko bi jih ne častili, ko bi jih zaničevali, bi

zaničevali njega samega. — *Kdor vas zaničuje, mene zaničuje.* (Luk. 10, 16.) Tedaj kdor njé sprejme, njé časti, njega samega sprejme in časti.

S proglašenjem svetnikov se proslavi sv. katoliška cerkev in sramoté vsi krivoverci in razkolniki, ker se očitno pokaže, da v katoliški cerkvi roka *Gospodova ni okrajšana, da ne bi mogel pomagati, in tudi njegovo uho ni gluho, da ne bi slišal.* (Izaj. 59, 1.) In *on ne skriva svojega obličja*, še vedno se najde prava svetost in resnični čudeži. — O, cerkev katoliška, kako si lepa in sveta, kako si slavna naša mati; v tebi in samo v tebi se take reči še vedno godijo, po razglašenju svetnikov, po njih slavnosti ljudstvu pripovedujejo, v posnemanje priporočajo!

S proglašenjem svetnikov se pa tudi vnema v prsih vernikov vesela ljubezen do katoliške cerkve, probuja se prava, goreča pobožnost. Ali ni veselo in spodbudljivo videti, da so tisti, kateri so bili pred malo leti še med nami na zemlji, zdaj že slavni in mogočni zagovorniki naši pri Bogu? Kdo jih ne bo goreče in zaupljivo častil in na pomoč klical? Kdo ne bi njih dejanja posnemal, ko jih sliši govoriti: *Pomnite dela naša*, ki smo jih s pomočjo božjo storili, pa bote tudi vi prejeli veliko slavo? (glej I. Mak. 2, 51.) Zato tudi beremo v nekem papeževem pismu, da je hvalevredna navada sv. cerkve razglasiti in na vzvišeno mesto postavljati sveto življenje onih, ki so hodili za Onim, ki pravi: *Jaz sem luč sveta; kdor hodi za menoj, ne hodi po temi, ampak imel bo luč življenja.* (Jan. 8, 12.) Ali ne samo hodili so za njim, oni so tudi kakor s posojeno lučjo sami svetili in drugim pot kazali. Bog pa luči ni prižgal, da bi jo mi pod mernik stavili ali prikrivali. Bog je luč prižgal, da se postavi na svetilnik in da sveti vsem, ki noter grejo (Luk. 11, 33.), da vidijo svetlobo ali svetla dejanja in od spoštovanja pridejo tudi k posnemanju, z lastnim življenjem začnejo Boga hvaliti in častiti, posnemajoči svetnike. — Sv. cerkev tedaj le izpolnuje voljo božjo, ona dela le kot orodje v roki božji, ko postavi od Boga prižgano luč na svetilnik, da nam sveti. Ali ni polno veselja in radosti za verno srce, videti, kako da nam Bog sam po svoji cerkvi daje zgled ali primere, da jih posnemamo, sam nam takorekoč ponuja pomočnike, da se k njim obrnemo! In mi bi se proč obračali, kasnili ali še celó zanemarjali poslužiti se teh pomočkov. Kratko: sveta cerkev sama imenuje posebno trojno korist, ki izhaja iz proglašenja svetih in blaženih:

1. Čast in slava presvete in nerazdeljive Trojice, čast božja. Svetniki so le z milostjo postali svetniki, in ljudje zdaj vidijo njih dela, njih sveto življenje, hvalijo Boga, ki je v nebesih. Bile so pa tudi take svečanosti že marsikaterim nagib in bližnja priložnost posebnih milosti in spreobrnjenja. Po priprošnjah onih, katere so slavili, se je Bog že marsikatega grešnika usmilil, se milostno na njega ozrl in ga k pravi pokori, k veliki svetosti poklical.

2. Povišanje sv. katoliške vere. Take reči se morejo le tam zgoditi, kjer je živa vera, in njih spoznanje probuja zopet živo vero. Čudeži najbolj prepričajo in ganejo človeško srce, čudeži so naravno najmočnejši dokaz resničnosti in mogočnosti božje. Ko je Naman čudovitno ozdravel od gobove bolezni, je ves ganjen rekel: *Res vem, da ni družega Boga na vsi zemlji, razen samo v Izraelu.* (4. Kralj. 5, 15.) In ko je ljudstvo videlo ogenj iz neba pasti na prošnjo Elijevo, je začudeno reklo: *Gospod sam je Bog, Gospod sam je Bog.* (3. Kr. 18, 38.) Farizeji in veliki duhovni so tudi ravno zavoljo čudežev Jezusa sovražili in se bali, da bo vse ljudstvo za njim šlo. Tako moč imajo čudeži, in ti čudeži se godijo zavoljo proglašenja svetnikov in v njih svečanostih. Ali ni to resnično veliko povišanje sv. vere?

3. Množi se pobožnost ljudstva. Obhajajo se namreč različne slovesnosti, pripovedujejo se čudeži, ki so se zgodili, milosti, katere je Bog po njih priprošnji podelil, pripovedujejo se njih čednosti in slavna dela. Vse to pa probuja v vernih dušah verske, pobožne počutke: mlačni se nagibajo k spolnovanju svojih dolžnosti in k drugim dobrim delom; dobri, gorči kristijani se utrjujejo v dobrem in vnemajo k še večji ljubezni božji; svetniki pa Boga za nas prosijo in nam pomagajo. Tako se oživljuje in množi sveta vera s proglašenjem in češčenjem svetnikov.

Sv. Bernard pravi prav lepo: Ako je bil svetnik že v življenju dobrotljiv in usmiljen, ako je že v življenju molil za grešnike, da bi se spreobrnil, in za pravične, da bi stanovitni ostali in še rasli v dobrem — in kateri svetnik tega ni storil? — koliko več bo on zdaj to storil pred obličjem božjim, ko še bolj spozna našo revščino in strašno nesrečo, katera grešnike čaka. Zveličanje mu ni ljubezni do bližnjega odvzelo, ampak le očistilo in pomnožilo. Ako sam ne trpi več, zato ni postal brezčuten, da ne bi pomagal, ko vidi druge trpeti. (Orat. in vig. ss. app. Petri et Pauli.)

Pa še nekaj družega je, kar svetnike nagiba, da za nas prosijo in nam pomagajo. Sv. Pavel pravi (Hebr. 11, 40.), da pravični

stare zaveze niso dosegli svoje popolnosti brez nas; in kraljevi prerok piše (Ps. 141, 8.), da ga pravični pričakujejo, željno čakajo, da bi kmalu k njim prišel in z njimi vred Boga hvalil. Svetniki sami imajo namreč še neko večje veselje, ko vidijo, da jih je več, kateri Boga hvalijo, in zato želijo, prosijo, da bi mi kmalu k njim prišli, da bi bil Bog še bolj česčen. Tako oni to še iz neke lastne koristi želijo, ker njih veselje bo šele takrat na vse strani polno, kadar bo polno število zveličanih in tako čast božja završena.

V svetnikih imamo zgled pobožnosti, ki povikšuje našo pobožnost, imamo zgled življenja, ki nas kliče in vabi na pravo pot. Ko so bili svetniki na zemlji med ljudmi, niso zašli ne na desno ne na levo, ampak držali so se pravega pota in so prišli k onemu, ki je pot, resnica in življenje. Le pogledjte, kako skromna in ponižna so bila njih dela, kako primerne njih besede. Le premišlujte in preiskujte njih življenje, pa bote videli, da k nenavadni svetosti ni treba nobenih nenavadnih del, nobenih posebnih reči, ker pot pravičnega je ravna, ravna steza pravičnega za hojo. (Iz. 26, 7.) Spolnovanje njih dolžnosti ali zvesto in vseobčno spolnovanje stanovskih dolžnosti je pripeljalo svetnike k popolnosti, zvesto spolnovanje stanovskih dolžnosti bo pripeljalo tudi tebe k pravi svetosti. Tako premišljevanje nas mora pa tudi osramotiti, rdečica nas mora oblitati, ko vidimo, kako so oni slabi in strastem podvrženi ljudje, kakor mi, s pomočjo božjo sveto živeli, vse svoje dolžnosti natanko spolnovali in prijatelji božji postali. In mi? Mi v svoji prevzetnosti mislimo, da smo zmožni, pa ravno zavoljo našega napuha Bog svojo roko od nas nazaj potegne in mi padamo v stare grehe in slabosti nazaj.

Zato se zdaj posebno k tebi obrnemo, blaženi Frančišek, da ti prosiš za nas. O, prôsi in sprôsi nam to milost, da spoznamo svojo slabost in vse svoje upanje stavimo v Boga. Glej, Bog sam te je poveličal in dal nam za vodjo na potu zveličanja; ali mi ne moremo za tabo, ako nam ti svoje roke ne podaš, ako nam ti ne pomagaš. Amen.

GS

I 775 365

202009129

COBISS *